

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

„A CSITÁRI HEGYEK ALATT”

A félelem, a kételkedés, a közömbös hangulat és a kifogások ellenére

FÁKLYÁSMENET!

Ha az emberek megoldják a jelent, megmentik a jövőt.

Amikor kirobbant a legtisztább Forradalom és Szabadságharc, a magyar városokban lángolt a hazaszeretet, a szabadságvágy, s olyan hősiességben álltak össze a magyarok, hogy nem volt esély más gondolatra. Akkoriban a lázadók nem is sejtették, milyen mértékben építenek várat az utánuk jövőknél. Akkor azt az igazságtalan jelent kellett megoldani, azt a feszült helyzetet megváltoztatni. Mert amikor az emberek megoldják a jelent, megmentik a jövőt. Ez a kulcs. Milyen egyszerűnek hangzik, ugye?

Azonban 53 év után Európa közepén még mindig nagy az elégedetlenség, a szorongás és a váratlan fájdalom. A mi Történelmi Magyarországon, az ezerszáz éves föld alatt remeg a kő, fornak a gyökerek... Robbanásra készen áll az eszme agyaga a sok nyomás, hazugság és szélsőség folytán. Hiába volt rendszerváltás, hiába esett le a vasfüggöny és hibáztatjuk a múltat, de a várva-várt demokrácia tétovázásait is. Nemcsak a magyaroktól függ a derültség, hanem a szomszéd országok s népekkel való együttélés alatt bizony a mélyre vetett, mindenféle magoktól.

Hogy lehet az, hogy megint fél a magyar? Az utcán, az iskolában, az egyetemen, a munkában? Hogy lehet az, hogy 2009-ben betiltsanak egy nyelvet? És hogy ez a kulturált, előrehaladott Európa szívében történjen, és ismét a magyarral? Hogy lehet az, hogy néhány hónappal ezelőtt Észak-Vajdaságon olyan feliratok takarták le a hatalmas reklámokat, hogy „Halál a magyarnak!”?

Közben az itteni hozzáállásunk a mindenévi megemlékezésünkhöz is bizonyos izgulással látta el a készülődés hónapjait. Miután lelkiismeretesen és mégnagyobb tisztelettel hallgattuk végig a kérdéseket s hozzászólásokat, eldöntöttük, hogy igenis, megtartjuk felvonulásunkat, tősgyökeresen meggyőződve, hogy a kitűzött célt szolgáljuk a magyar származású fiataloknak szánt rendezéssel, kimondva és elmagyarázva a mai magyar körülmények igazát, oly módon, hogy az információ által közelebb kerülhessenek a történetekhez.

Felvonulásunkat a belváros helyett a Hungáriához és a Szent László iskolához, vagyis a Zrínyi Kör, a Cserkészcsapatok, a Néptáncgyűttes székházához közel rendezzük, abban a negyedben, ahol élünk és dolgozunk mint magyarok, abban a városnegyedben, ahol ismernek minket a szomszédok, sőt a rendszeres járókelők is: ott mutatjuk be magunkat, igényeket és kultúránkat! Olivoson!

A már kihirdetett program s műsor kerül megtartásra, talán még meghatóbb kerettel, mint az eredeti elképzelésben. Az AMH megjelenése után következő napokban minden magyar, magyar intézmény-egyesület és magyarbarát kap drótpostán hivatalos értesítőt s meghívót a végleges részletekkel. A kiválasztott dátum az október

Havi „HUFImondát”:

Tarts ki elveid mellett, ne mondj le jogaidról, és végtelenül tiszteld a magad és mások szabadságát!
(ZK)

Olvasunk... és gondolkozunk:

Mesebeli, filmbevaló élet ez!

A kolóniánk élete folytatódik, megállás nélkül alakulnak a megszokott események és mi, a kis „falu” lakói látszólagos természetességgel vállaljuk szerepeinket, összejárunk, megosztunk, vitatkozunk és dolgozunk érte... Azonban a szinte felsorolhatatlan tényezők és tünetek arra vezetnek, hogy tekintetbe vegyük azt is, hogy nem egészen „normális” életet élünk e kis közösségünk keretében, ui. csupa „különlegességben” vehetünk részt. Olyan pillanatok szereplői vagyunk, amelyek egy közember egész életében valószínűleg nem is adódhatnak.

Mi legtöbbször nem veszünk észre azt, amit a kívülállók bizonyára igen: azért mégis szerencsénk is eshetett abból, igen, hogy a vizsályos történelem kivett sok millió magyart az anyaországából. Csak hátizsákkal ugyan, de megajándékozott egy *filmbevaló élettel!*

Minden évben beöltözhethetünk herceg-királykisasszonynak, daliás vitéznek, díszmagyarban játszhatjuk meg a kastélyok hangulatát, és romantikus keringőkkel, palotás táncokkal lebbenhetünk tova az érintetlen álmok világáig... Százával ismerjük és énekelhetjük kedvünkre s akárhol a népdalokat, vagyis örömeink s vidámságunk - de nosztalgiaink is - ezek által kap megérdemelt kifejezést. Hős, példaképes katonák lehetünk a rengetegben; cserkészgyenruhánkban vállunkon hordjuk az örökölt és igen megbecsült hazafiságot... A legteljesebb szabadságban mondhatjuk ki véleményeinket, mikrofonba vagy saját újságunk lapjaira leírva... Színpadra emelhetjük alkotásainkat, megtapsolhatnak - és büszkéek lehetünk mindenre! A drága magyar parasztság nem egy, hanem legtöbb népviseletét is felölthetjük, táncolhatunk bennük és majdnem hagyományörzés szinten sajátíthatjuk el az összes Kárpát-medencei táncrendet. Elolvashatunk mindent, ami van! És MAGYARUL BESZÉLHETÜNK egymás közt, akárhol-akármikor-akárkivel.

25-e lesz (vasárnap késődelután), az előzőleg bejelentett 23-a helyett.

E kincseket egy Isteni filmrendező állította össze számmunkra, egy angyali kéz írta meg, hogy az egymás utáni nemzedékeknek el is mesélhessük, minden este, minden imában, elismételve tízszer, százszor, ezerszer, mindig csodálatosan frissen, a végtelen kielégítésünkig.

Mi nem ismerünk tiltást, büntetést, börtönt, megtorlást. Minekünk minden adatik, MINDEN! Viszont, hogy ezt felfoghassuk, OTT KELL LENNÜNK, ahol az élet szikrázik, ahol felébredésre éhes a lélek, ahol tudásra vágyik az ész, ahol zenére vár a test, ahol az illatos meleg pogácsa készül, ahol ügyes kezek viseletet varnak és gyöngyöket fűznek, ahol apró gyermekek népmesét játszanak, ahol jól felkészült vezetők tánclépést tanítanak, ahol „mestereink”, az idős-bölcs száműzött nagyapák-nagyanyák összeülnek „asztaluknál” a Hungária étteremben. Sosem menj el úgy mellettük, hogy ne mosolyogj rájuk! Ha nem nagyon sietsz, menj közelebb és öleld meg őket tisztelettel. Ők az élő jelképe mindannak, amit kaptál és kapsz. Belőlük indult el a filmbevaló magyar életed, ők hozták ide Magyarországot, hogy neked is maradjon belőle időálló és értékes.

Fáradtság mellett a hajsza ellen, a rutin ellen, a közöny ellen, az elhamarkodás ellen harcolj mindig s tovább. Nehogy rajtam-rajtad múljon az az óriási szomorúság, hogy leszármazottjaink ne kóstoljanak bele a mesebeli magyar igazságba!

Lassan vége ez évnek is, és előttünk csillognak a jövő naplója meztelen oldalai. Jegyzeteljünk már mostantól, hogy a megfogalmazás pillanatában legyen mit tenni és leírni. A megmaradás könyvét írjuk itt messze, Argentínában is. Odahaza pedig figyelnek minket, mert ők is szeretnének így, ennyire szabadon „álmodni”. Az érdekes viszont az, hogy a *filmbevaló élet* és a *mesebeli magyarság* véletlenül nem más, mint a legtisztább valóság állandó feltárása, a nemzeti értékek józan megtartása, s ezáltal a szilárd érzések s ismeretek megőrzése!

Mint 52 éve minden szeptember elején, újra kivirágzott ablakom előtt a klíviám. Édesapám adta Anyukámnak ajándékba, amikor születtem, azt mondván, hogy míg élnek öntözni fogják a magyar lányuk élete jelképeként. Az ő életük régen véget ért, de a klívia tovább virágzik, egyetlen egyszer sem hagyta ki... Volt, amikor csak egy bimbóval, gyakran egész csokorral, de mindig rügyez és virágzik. Mert ilyen a mélyen magyar óhaj: életképes és rendületlenül kitartó. Az idén, mintha tudná az eseményeket, csak két zsenge virág nyújtózkodik felfelé a cserépből. De ott van, és eszembe juttatta, hogy egyedi étellel ajándékoztak meg szüleim, úgy, mint titeket is a titeitek.

Novemberben találkozunk újra, ha a Jóisten is úgy óhajtja,

Zólyomi Kati

MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

Dél-amerikai Magyar Néptáncsoportok a „Vendégségben Budapesten” rendezvényen

A Buenos Aires-i REGÖS Néptáncgyűttes legújabb magyarországi útjáról

Második krónika

Habár mindig örülök annak, hogy egyre több magyar származású fiatalnak adódik átutaznia Európába és így megismerni a Kárpát-medencét, mégis változatlanul azt gondolom, hogy egyesek közülük különlegesen megélednek ezt a lehetőséget. Szerintem ilyen az alábbi írás fogalmazójának esete. Együttal megrázó, hogy egy 17 éves fiú ilyen érzésekről mer nyíltan írni. (ZK)

Július elsején, estefelé érkezünk Rómába és már szálltunk is fel a repülőre. Irány: Magyarország! Valamiért az volt az érzésem, hogy Magyarország csak egy mesevilág, amiről tanultunk, hallottunk, képeket láttunk, amióta születünk. Nem tudtam elhinni, hogy tényleg odamegyünk! Mindezekben gondolkodtam, miközben repültünk, ameddig egyszer csak fentről láttam egy hosszú folyót több híddal és körülötte több épületet, amit képeken már nagyon sokszor láttam. Abban a pillanatban teljesen libabőrös lettem, és keményen néztem ki az ablakon, miközben már szóltak is, hogy leszállhatunk.

Kós Károly kollégium bejárata

De akkor hatódtam meg igazán, amikor az utcán vártuk a buszt, amelyik a Kollégiumig kellett vigyen, és láttuk, hogy minden felirat, minden plakát magyarul van... Az emberek magyarul szólalnak meg, mind! Az összes!

Az első napokat, amikor a Találkozó még nem is kezdődött el, kihasználtuk a rokonainkkal való találkozásra. És Magyarországon egy kicsit körülnéztünk. Nagyon kellemes volt, mivel mindenki nagyon jól bánt velünk. Még az idő is!

A „Hátaron túli magyar fiatalok találkozója” július 5-én kezdődött és 15-én végződött. Ez egy tiznapos találkozó volt, ami nagyon sok programból állt. Főképpen Budapest megismerése, magyarságismereti tanulás, többfajta fellépés (néptánc, rock, népzene, szavalás, szereplés). Voltak különleges programok is, amelyeken részt vehetett mindenki, mint például „Erős Pista” (súlyemelési) verseny. Másik érdekes program a „Mr. Adónisz” verseny volt: a legjobb képű vagy legjópofább fiút választották. Nagyon büszkék voltunk, mert Lajtaváry Richárd nyerte meg (ezek után élveztem, ha össze-tévesztettek minket és azt hitték, hogy Richárd vagyok...) Úszóverseny is volt, abban is a dél-amerikaiak nyertek!

A Lajtaváry ikrek gitárkísérettel is felléptek a művészeti vezetővel!

A Találkozón kb. 800-an voltunk mind külföldi magyarok. Összesen 29 ország vett részt: Európából, és idén először Dél-Amerikából. A Találkozó hihetetlenül jó volt. Nagyon sok embert ismertünk meg. Persze, nehéz volt eleinte megjegyezni, hogy ki honnan van. Nagyon érdekes volt meghallani, hogy hogyan jutott mindenki abba az országba, ahol van. Sok izgalmas történet hangzott el. Az emberek tényleg nagyon jó fejek voltak, mindenkivel jól jöttünk ki, meg is adtuk egymásnak e-mail címünket, hogy majd levezzünk és felvegyük a kapcsolatot, ha majd megint ott leszünk Magyarországon.

Esténként mindig Táncházzal alakult ki, mivel nagyon sok népzene volt közöttünk. Ez is felhívta a figyelmemet. Dél-Amerikában sohasem táncoltunk „élő” zenére. Különleges érzés volt ez: a zenész szemébe nézni, és érezni a zenész és a táncos közti kapcsolatot. Teljesen más így táncolni.

A színpadon (baloldalt) a Koborzengő Együttes élő zenéjére meghatótán jártuk el táncainkat!

Július 9-én következett a „Dél-amerikai est”. Ez volt a brazil, uruguayi és argentin bemutatkozó. Ez abból állt, hogy elmeséltük a 29 országnak, hogyan működik nálunk a magyarság, milyen magyar élet folyik nálunk. Volt vetítés és végül persze tánc is. Így leírva nem hangzik semmi különlegesnek, de mit mondjak - fantasztikus volt! Az emberek erősen tapsoltak és gratuláltak.

← Kerekes Miklós köszönti a közönséget

Nagyon meg voltak hatva, hogy tartjuk a magyar gyökereinket, hogy olyan messze még van magyarság. Nem tudták elhinni, hogy az Óceán túloldalán ennyire vigyáznak erre. Ezt az élményt sosem fogom elfelejteni!

Szerintem a Találkozót nagyon jól megszervezték, kiváló programokkal, sok élménnyel, amiket szavakban nem is tudok összefoglalni. Számomra talán a legérdekesebb és legmeghatóbb az utolsó este volt. Meghívtak

A Találkozó után a Regösök „átugrottak” Erdélybe. Rengeteg értékes kapcsolatot teremtettek meg. Még hazaérkezésük után is özönlöttek be a levelek. Íme néhány, kivonatolva: (Szerk.)

- A vasárnapi találkozón részt vevő együttesek a Szent István téren, a Bazilika előtt felállított színpadon tartottak bemutatót. Harmadikként léptek fel a Regösök, a mintegy 200 fős állandó közönség folyamatos tapsa mellett. A gyerekek (gyerekek?) csodálatosak, aranyosak, árad belőlük a tehetség, a szeretet. Leírhatatlan érzés volt újra velük lenni, otthon lenni, Buenos Airesben! Kimondhatatlan, mit jelent nekem itt látni őket, Edit, Danit, a Lajtaváry-ikreket, Mikit és a többieket!

A fellépést röviden értékelve csak azt lehet mondani: hűek voltak önmagukhoz, a Regösök hírnevéhez! Csodálatos, fergeteges bemutatót adtak elő a kalotaszegi táncokból, rendkívüli siker volt! A közönségben ott volt szinte mindenki, akinek kedves az argentinai magyarság. Másokkal egyetemben eljött Gráf Zsuzsa és Szőnyi Ferenc is, de ott tapsolt Pérez Leidemann Nati is. Látható volt, hogy a táncosok is élvezték a közönség biztatását: egy-egy kacintással, pici integetéssel az előadás közben is jelezték köszönetüket.

Én zavarban voltam: itthon vagyok, Pesten, de otthon Argentínában is! A képekről az egész kolónia láthatja, kiket adott a Hazának! Sok szeretettel és örömmel: **Bács Zoltán** (volt 1. Tanácsos a Bs.As.-i magyar nagykövetségen)

- CSODÁLATOS volt Ediek produkciója! Minden képzelet felülmúlt! Én így láttam: két profi együttes (Argentína, Brazília) és egy nagyon jó (Uruguay). Remek volt az is, hogy egy helyi zenekar lépett fel velük. Ez persze azt jelentette, hogy tényleg szükség volt a rutinra, összehozott társaságra, végig azt hittem, hogy a zenekar is Dél-Amerikából jött, csodálkoztam is, hogy lány a primás... Gratulálok Edieknek! csak a fiúk és a lányok, meg a zenekar: ez kellett! **Prof. Nagy Dénes, ISIS elnök** (Budapestről, Melbourne-n át)

Fellépés a Bazilika előtt

Kedves Zsuzsó néni és Mami! Rengeteg levelet kaptam amióta visszajöttünk az útról. Egyik az alábbi. Balánbánya egy kis falu Székelyföldön. E csoport kis gyerekekből és néhány fiatalból áll. Hihetetlen, hogy miket tudnak művelni a színpadon. Örömmel nagyon felfigyeltek mindenre, ami Dél-Amerikával kapcsolatos. MÉG AZ ÚJSÁGOT IS VÉGIGOLVASTÁK a csoport felnőttei! (Kitéttük a standra, amikor minden ország mutatta

(Képanyag: Bács, Kultsár, Vass)

A képről hiányzó Regösök a standnál munkálkodnak

minket, mind a 800 embert hajózni a Dunán. A város teljesen ki volt világítva, különböző fényekkel. De amikor a zenekar elkezdett játszani és mi meg nekiláttunk a táncnak, az volt igazán megható. Élő népzene, mi táncolunk egy hajón a Dunán - és a háttérben a kivilágított Budapest. Mi lehet ennél meghatóbb?

Másnap szomorúan búcsúztunk. Mikor fogunk újra találkozni? De a legtöbb azt mondta: Találkozunk jövőre! Ilyenkor nagyon boldog lettem.

Ez az esemény számomra igen fontos volt. Mind a 800-an egy ok miatt mentünk, 29 országból, és az ok egy és ugyanaz: mert magyarok vagyunk, mert ugyanoda tartozunk!

Nagyon hálás vagyok, hogy részt vehettem. Remélem nem utoljára! Szívből köszönöm mindazoknak, akik ezt az utat lehetővé tették. Élőben átéltem, hogy milyen jó magyarnak lenni, és milyen fontos! Most jobban fogok harcolni, mint valaha a beolvadás ellen. A beszámolóim majd velünk együtt átérzitek! **Lajtaváry András óv.**

(András 4. generációnak számítható, hiszen nagymamája 2 évesen került el Magyarországról. Szerk.)

a saját dolgait!) Zsuzsó néni, nem is képzeld, mennyire nézték és olvasták az újságokat. Mindenki nagyon érdeklődött az AMH iránt... Szeretettel **Bonapartian Edi**

A levél Balánbányából:

Kedves Argentin Barátaink!

Abban a reményben írjuk a levelet, hogy már szerencsésen hazaérkeztek! Lassan egy hónapja véget ért a vendégeskedésünk Budapesten, és azóta készülődünk élményeinket megosztani veletek, mert szó mi szó minden nap eszünkbe juttok, szoba kerültök, ha nem a teátookról, akkor a nyitottságotokról.

Már elindulásakor ismerve a rendezvény programját, kíváncsian és érdeklődéssel vártuk a bemutatkozó estéteket, a veletek való találkozást, mert jó pár éve járunk a Vendégségben Budapesten rendezvényeire, de még ennyire messziről nem jött egy csoport sem. Már a gasztronómia kiállítás napján elnyertétek tetszésünket azzal, ahogyan tálatatok, és ahogy az emberekhez szóltatok. Ez az este meghozta a kedvünket arra, hogy ki ne hagyjuk a bemutatkozó estéteket, és nem is bántuk meg, mert előadásotok érdekesítő volt, látszott rajtatok a lelkesedés, amellyel szülőföldeteket bemutatjátok, valamint az a ragaszkodás, amelyet más magyar ember iránt éreztek.

Erdélyről szóló néhány mondatotok lelünk simogatta. Nem mellékes az a tény sem, hogy csodálattal hallgathattuk azt a magyar nyelvet, amelyet beszámolóitok alapján biztos nem kis erőfeszítések árán sajtóítottatok el.

Hazatérésünk után a gyermekcsapat is szeretettel emlékezett a veletek való együttlétre, ők is értékelték az általatok hozottakat és Titeket. Az volt számukra a legmeglepőbb, idézem, hogy ugyanolyan magyarok vagytok, mint mi. Minden esetre nem szeretnénk, ha ebben a levélben kimerülne a kapcsolat, szeretnénk többet tudni a hétköznapijaitokról, az argentin magyarságról. Ha lehetséges szívesen olvassnánk az Argentinai Magyar Hírlap számait. Kívánunk Nektek kitartást, erőt, ugyanolyan hozzáállást, mint eddig, és reméljük, még találkozunk!

Üdvözlettel, a **Balánbányaiak!**

A szereplés után mindenki táncra perdült a Szent István téren

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

CSERKÉSZBÁLUNK 2009 : A tovább élő hagyomány

Néha megdöbbenően hamar repülnek el a munkatermés percei! Számtalan óra gyakorlat, még több szervezés, tárgyalás, felügyelés, gyűlések, amíg a várt nap megérkezik - és sajnálatosan túl gyorsan véget is ér. Utána egy bizonyos úr marad, egy olyan érzés, amely némi szomorúsághoz hasonlít.

Az idén az 51. cserkészszabálót rendezte meg a Buenos Aires-i magyar közösség. A helyszín ismét a Palacio San Miguel termei voltak, de ez is más volt, mint előzőleg. Egyszerre vége lett az izgulásnak... A Bogáncsok (a 39.sz. lcs. legidősebb és legszámosabb őre) adták elő a Palotást! Gyönyörű új díszmagyarban jelentek meg párjaikkal, az ugyancsak fiatal debütáló gavallérjaikkal.

A Bogáncsok tavaly elsőbálosként tündököltek. Idén az új díszmagyarokban töltötték vidáman az estét

A hagyományos Palotás

Az elsőbálos leánykák (**Baldoni Carola, Fiorito Solana, Salgueiro Bárbara** és **Castiglione Abril**) kedvesen s mosolygósan csillogtak a virágkapu alatt. Volt bőven ital-étel, zene és tánc...

b.-j.: Baldoni Carola, Salgueiro Bárbara, Fiorito Solana és Castiglione Abril
Fotó Asod Eventos

De én az embereket néztem... Figyeltem az arckifejezéseket, a táncoló párok mozgását; elképzeltem az idő múlását is, míg körülöttem mulattak, akik az első bálon is már ott voltak, olyanok mellett, akik talán az idén jöttek el először...

Ha egy rendezvény eléri a „hagyomány” fokozatot, az azt jelenti, hogy követelményeknek és szükségleteknek tett eleget, s attól kezdve *tovább kell élnie!* Nem szabad

A díszmagyarban megjelent hölgyek és leányok bevonulása

Hölgyeim és Uraim! Áll a bál!

kimaradjon, s mégkevésbé szabad elmaradjon! A cserkészszabál ehhez a színvonalas kategóriához tartozik. Minden egyes kiadásnak van egy mindig felüljúló fénypontja: hol az elsőbálozók csoportja, hol egy táncprodukció, hol egy keretmese, egy kiváló zenekar, díszítés vagy egy évforduló megünneplése. Ez a rendezők ihletétől függ. De mégsem ez a lényeg, hanem az a tudat, hogy a gála egyaránt a cserkészmozgalom és a közösség megmaradásának a tükré is. Azonban *a dolgoknak csak akkor van értelme, ha háttér van mögötte.*

Ez a háttér a magyarság tartó eszméje, az élni akarás, a folytatás igénye, a hála a kapottakért, a baráti kapcsolatok ereje, a felelősségvállalás magas szintje. Ilyen fogalmak alkotják a támaszfalat bármilyen munka mellé. Ezek nélkül nem létezne semmi. Egy bál lehet sikeres, vagy nem annyira az; tetszhet, vagy nem; nyereséggel - de veszteséggel is járhat; de a cserkészszabál ezek után, egyöntetűen *nem frivolitás!* Manapság már kihívás is! Eszköz: lelkesítő ereje van azok számára, akik ritkán jelennek meg a kolóniában. Nemegyszer fordult elő, hogy cserkészszabál után volt tagok léptek vissza a közösségi életbe. Örömet is nyújthat, mert viszonttalálkozásokra ad lehetőséget. Az újabb vezetői gárdák üzenetet mondhatnak a bálnyitó beszédek keretében. *(Remek lenne összegyűjteni az összes eddigi nyitóbeszédet és kis könyvben rögzíteni! Sajnos lehetetlen, kivéve, ha minden eddigi szónok megőrizte volna sajátját... Várok javaslatokat. ZK).*

Az idén is értékes gondolatok hangzottak el a bál különböző pontjait kiemelve. Kettőt örökítenék meg az olvasó előtt, tudván, hogy aki ott volt, az est izgalmas és zajjal fűszerezett légkörében biztos nehezen jegyezhetette meg a hallott szavak összesét.

Lajtaváry Zsuzsi cst. (bálnyitó magyarnyelvű beszéd):

„Kedves vendégek, kedves szülők, kedves cserkészek! Elsősorban köszönetet szeretnék mondani mindazoknak, akik támogatják a magyarságot és a magyar cserkészszabált. Igazán nagy szó, hogy ma, itt, mind együtt, az 51. cserkészszabált ünnepeleljük és elértük azt, hogy még a 3. és 4. generáció is őrzi és ápolja a magyarságot.

A mai globalizált világban, amelyben a divat, a fogyasztás uralkodik, amelyben az értékek sokszor már elvesztettek, nem könnyű munka emberséges, segítőkész és talpraesett személyeket nevelni. A cserkészszabálban igyekszünk mindezeket a tulajdonságokat elsajátítani, és amit ott tanulunk, az nemcsak akkor hasznos, amikor zöld nyakkendőt hordunk, hanem az életünknek minden pillanatában is, hiszen a cserkészszabál életforma, amely egész életünkön végigkísér.

Mi nemcsak a jellemnevelésre fektetünk hangsúlyt, hanem arra is, hogy a gyerekek értékeljék azt az egész munkát, amit sok-sok évvel ezelőtt nagyszüleink kezdtek el. Nekik köszönhetjük, hogy ma most mind együtt itt vagyunk és életünk folyamán annyi felejthetetlen és izgalmas élményben volt részünk.

Néha átfut az a kérdés a fejünkön: „Megéri ez a nagy erőfeszítés, amit teszünk?” Arra kell gondoljunk, hogy igazán hálásak lehetünk ezért a kincsért. Mert én meg vagyok győződve arról, hogy ha nem ilyen körülmények között nőttünk volna fel, akkor teljesen más emberek lennénk, mint akik most vagyunk. Rendkívül sokat köszönhetünk a cserkészszabálnak, a magyar cserkészszabálnak!

Hogyha a sors ebbe a helyzetbe tett minket, az azért van, mert képesek vagyunk ezt a nehéz munkát elvé-

gezni. Ezért igyekszünk az „emberebb ember és magyarebb magyar” élő lángját nemzedékről nemzedékre átadni. Minket ideállítottak, ÁLLUNK!”

*
Az éjjeli tánc - „Táncra magyarok!”- bevezetése:

„A magyar néptáncok végigkísérik életünket. Alaposak, fejlettek és mozgási lehetőséget nyújtanak minden egyes alkalomkor. Olyan gazdag eszköz, amely minden tánc kifejezést érthetővé tesz és minden mondanivalót megfejt. A táncoló párok nélkülözhetetlen kapcsolatot építenek ki, amelyben minden vizuális és természetes is egyaránt. E testi kontaktusban semmi sem erőltetett, és a zenéhez való illeszkedése csakis szép és kifogástalan. A mai esti tánckompozícióban jelen van a Kárpát-medence nem egy táncrendje, olyan módon egymáshoz kulcsolva, ahogy csak egy magyar a másik magyarral teheti: lélek a lélekkel. Nincs közöttük lényegében semmi idegen, minden forma rokonságra utal, és az összehatás, azaz nemzeti értékeink látványossága felmagaslik az egekbe.”

Zólyomi Kati cst.

Kimagaslóan szép volt az éjjeli tánc. Az idén az idősebb táncosok népviseletben adták elő Zólyomi Kati új produkcióját, amelyet tapsvihar után másodszor is eljártak a terem másik oldala felé

A záró tábornót

Képanyag: Balthazár, Jakab, Zóka

„... a földön mulékonyan pihen csak lelked s túl örök idő vár...

Mondottam, ember: küzdj és bízza bízzál!”

lelki sarkocskák

MADÁCH IMRE: „AZ EMBER TRACÉDIÁJA”

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata Svédországi élményeim

„...Szállj, szállj sólyom szárnyán három hegyen túl”...
 Augusztus 4-én repülőre szálltam és útnak indultam. Irány: Svédország. Nem tudtam egészen pontosan, mi vár rám, mi a feladatom, csak annyit, hogy itt is az a lényeg: megmaradni magyarnak, gyökereinket ápolni és a hovatartozás érzését megerősíteni.
 Akár Svédországban, akár 18.000 km-re, Argentínában, magyaroknak érezzük magunkat és őrizzük ezt a nagy kincset. S ahogyan immár másodszer becsöppentem Tanga erdejébe, felvidékiek, erdélyiek, magyarországi magyarok, svédországi és norvégiai magyarok közé, olyan volt, mintha egy nagycsalád lennénk, ahol az a tényező, hogy magyarok vagyunk összekovácsolt bennünket - és rögtön otthon éreztük magunkat, barátok között, távolság nem létező. Nem volt nehéz megszokni, együttműködni. Értettük egymást félszavakból, mintha régi ismerősök lennénk. Pedig én is most láttam a legtöbbit először. Ezért hívom Tanga erdejét az „elvarázsolt erdőnek”.

Bihari Szabolcs SMOSZ elnökkel

„Magyar vagyok, s e kincset őriznem kell”... Ez volt a mottója a 13. svédországi anyanyelvi tábornak. A tábor témája a „Hagyományaink” keretén belül a hagyományos egyházi ünnepeinkről és a hozzájuk kapcsolódó népszokásokról szólt. Miért érdekes vagy különleges számomra ez a tábor? Mert nem tudtam, hogy Svédországban, a távolságok miatt, mivel külön kis városokban élnek és nem egy városrészen, mint mi, itt Buenosban, évközben nemigen találkoznak, nincs rendszeres foglalkozás. Ezért náluk kulcskérdés, hogy legyen egy intenzív magyar tábor, mintha egy gyerekeknek való Corvina lett volna. Nyelvnehézséggel nem küzdenek, mindenik (ahogyan az erdélyiek mondják) jól beszél magyarul (a mieinkhez képest). Az öt éveseknek népmeséket olvastam, és élveztek, figyeltek, kérdeztek, és én is úgy élveztem, hogy lehet magyarul mesélni... Persze tudom, hogy nem harmad- meg negyedik generációról van szó, és azt is tudom, hogy a földrajzi közelség nagy előnyt jelent abban, hogy évente többször is Magyarországra utazhassanak. Így a nyelvet „élik”.
 Miből állt a tábor? Délelőtt áhítattal kezdtük a napot, majd éneklés következett. Császár Sándor és felesége Nóri Csíkszeredáról sok új éneket tanított, amelyeket vidáman, egyre hangosabban énekelt a gyereksereg. Így észrevétlenül napról-napra bővült a szókincsük, és a gitár lány hangja még közelebb hozott bennünket egymáshoz.

Korosztály szerint négy csoportra osztottuk a népet, két pedagógussal minden csoport élén. A csoportfoglalkozás alatt volt alkalom egymást jobban megismerni, csoportszellemet kialakítani, elgondolkozni. Az apróbbak megtanultak türelemmel várni, egymásnak segíteni, meghallgatni egymást, és jó barátok lenni. Ez a foglalkozás nemcsak magyarságismereti tudást nyújtott, hanem fontos jellemző szerepe is volt.
 Finom és bőséges ebéd után lepihentünk. Délután változatos program következett: kézműves foglalkozás profi emberekkel: a gyerekek sokat rajzoltak, festettek Kárpáti Józsi festőművész tanítását követve, valódi ostort készítettek (ez volt a tábor csúcspontja), karkötőket fontak, játszottak, metáztak, számháborúztak. Annyira sűrű volt a tevékenység, hogy senki sem unatkozott. Öröm volt látni azt a sok gyermeket ügyködni, tenni-venni, nyüzsgödni - és mindig csak magyarul! A mesebeli tóban jókat fürödtek, úsztak, csónakáztak. Hidegben-melegben

HUNGÁRIA
 MAGYAR EGYESÜLET
 Pje. Juncal 4250
 (1636) Olivos
 4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON mzoldi@dis-argentina.com.ar
 Vezetőségi gyűlések a hó 1., 3. és 5. szerdáján.
 Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.
Titkárság: Rugonyi Attila
hungariabuenosaires@gmail.com
 Szerda, csütörtök, péntek 19.30 - 21.30 / szombat 15 - 18 óra
Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig
 Hétfőgőz ebéd és vacsora. Asztalfoglalás Sr. Omar

Az Espinosa-Benkő házaspár szokott rovata ebben a számban kimarad, hiszen létezik Ignacio, aki minden figyelmet (és időt!) megkövetel a mamájától! A képen láthatjuk szép fejlődését - ha már túl súlyos, marad a babakocsi vagy a - sokat használt - „bolíviai verzió” kendő... Így a baba közvetlen közletről élvezheti az anyai meleget.
Boldog első argentinai Mamák Napját Terinek! (Szerk.)

MINIHUFI - MINIHUFI

- Remek volt, és a vége is!... Az ösztöndíjprogram, vagyis a diák-csereakció, a pályázatok és mindenféle támogatások megnyerése már gyakori kifejezések lettek körünkben. Hihetetlen mennyire megváltozott minden! Néha úgy tűnik, mintha összezsugorodott volna a földgömb és az óceánok keskenyebbek lettek... Nevetek magamban, mert eszembe jut fiam. Olyan 9 éves lehetett, amikor rádöbent arra, hogy Magyarország nem itt van a szomszédságban Dél-Amerikában, hanem odaát, Európában! A tény az, hogy mindegy milyen ország és hol van, mert a kapcsolatok terén egyszerűen megszűntek a távolságok! A Zrínyi Ifjúsági Kör hosszú évek óta küldözgeti diákjait az egyéves Magyarországi továbbképzésre, viszont manapság e szokáson kívül, sok más ösztöndíjvaltozat által sokkal többen mennek-jönnek, mint akkoriban. Ahogy már a múlt számban elmeséltük, Debrecen városából kaptunk egy marék 17-18 éves diákot, akik nagyon boldogan illeszkedtek be közénk. Kedvesek voltak, talpraesettek, és jó kedéllyel be is mutatkoztak az érdeklődők előtt. A kis bemutató augusztus 22-én történt a Hungária MIK-szobában, ahol meséltek magukról. A jelenlévőkkel spontán elbeszélgettek, kérdéseikre válaszoltak, néha komolyan, de többször váratlan humorral is. A délutánnak érdekes és változatos programja volt, mivelhogy az ösztöndíjmozgalom több árnyalatát mutatta be. Kezdetnek a vendégek a Buenos Aires-i magyar ifjúságról egy 10 perces filmösszeállítást nézhetek meg. Utána következett a debreceni fiatalok bemutatása, majd ugyancsak vetítéssel Buenos Aires és Debrecen városokról láthattunk vetített képeket és az alatt mindenki hangosan bekiálthatta a fotókon szereplő épület, tér vagy utca nevét. Utána Beis

b.-j., állva: Duljanszky Evelyn, Virág Dóri, Rives-Abreu Dávid, Kovács Lili, Dubócki Péter, b.-j., alsó sor: Mester Enikő, Pálóczi Andrea, szerző

András számolt be egyéves budapesti és erdélyi utazásáról: bebizonyította, hogy a semmiből kezdve is meg lehet tanulni szépen magyarul beszélni. Hiszen természetesen mondhatnánk, hogy ez majdnem az egyetlen célja a diák-cserének! A záró valóban meghatározó volt: Mihályfy Juli lépett ki és könnyelábadt szemekkel tudtunkra hozta, hogy habár már egy egész év telt el visszajövetele óta, még mindig vágyik vissza. Hát igen, mindenkire másképp hat a távollét, a nagyszülők anyországának hangulata. Egyesek lejárják és visszajönnek, mások ott ragadnak egyetemre, és vannak, akik ezzel az újabb „fordított” honvággyal gondolnak szüntelen a második vagy harmadik átutazás lehetőségére.

mindig voltak, akik lubickoltak (kivéve a dél-amerikait, aki majd megfagyott!)
 Az estekre is jutott szórakozás. Táncházt, farsangi bál, diszkó, táborúti, filmnézés, esti mese. Ugye, ezt elolvassván te is eljösszél?
 De hogyan volt mindenkiben ennyi energia? Válasz: a szakácsok jól elláttak minket finom, bőséges és változatos kosztal.

A megmaradásunknak két alappillére a nyelv és a hagyományok. Ebben a táborban csak úgy tombolt a magyar nyelv. Öröm volt hallani apraját-nagyját magyarul beszélni. Hagyományainkat vettük alapul tábori keretmesének. Ahogyan a népmese is mondja: „3 nap egy esztendő”, itt most 7 nap volt egy esztendő. Végig mentünk a kalendáriumon, és „nagycsaládban” átéljük az év minden ünnepét szokásainkkal (advent, karácsony, farsang, húsvét, pünkösd, stb...). És az a tény, hogy „családban” át tudtuk élni, azáltal külön ereje és varázsa volt, hatékony volt.
 Egy ilyen tábor létfontosságú. Ilyen élmények után a gyökerek mélyen, erősen kapaszkodnak a földbe, a fa nem dől ki.

Hosszú, fárasztó, de nagyon szép napokat éltünk meg, újabb életre szóló emlékek, barátságok szövődtek és újra gazdagabbak lettünk. Hiszem, ismét sikerült elültetni valami nagyon jót gyermekeink szívébe, tudatába, ami erősíti identitásukat, hovatartozásukat, személyiségüket. Mindez igen fontos a felnőttkori eligazodásában.
 „Reméljük, hogy, mint az árvalányhaj, mi is kibírjuk a nagy szelek erejét. Reméljük, hogy lángjaink sem alszanak ki, mert mindig lesznek, akik újabb venyigét tesznek rájuk. Hagyomány, nyelvápolás és hovatartozás” (*) - ezt őrizzük meg, ez a legnagyobb kincsünk.
 Ez az üzenete a Buenos Airesben lezajló táboroknak, ez az üzenet a svédországi tábornak, és az üzenete minden magyarnak, aki a szórványban a megmaradásért küzd.
 (*) Buenos Aires-i magyar származású fiatalokról.

Ami az íróasztalon maradt

„Mint kagyló testébe fogadott Gyöngyét, őrzöm a szót, A hazulról hozottat...” (Magyari Lajos)

- Madách magyarul - de „mindenkinek”? Már tudjuk, mennyire idegennek, keletiesnek és furcsának hangzik magyar nyelvünk az argentinok fülében. Viszont egyszerűen nehéz elképzelni, hogy olyan irodalmi rendezvénysorozatot szervez Buenos Aires városa, amely alatt a különböző kolóniák képviselői nagy helyi érdeklődés előtt szólalhatnak meg, híres irodalmi műveik részletei saját nyelvükön való felolvasásával. Mi magyarok Madách Imrének „Az ember tragédiája” utolsó képével veszünk részt. Majd elmeséljük, hogy sikerült! (I. Fölvívás a 2.o.-on és a SP 2.o.-on. Szerk.)
 - Patyolattiszta a Rákóczi Ferenc Cserkészház! Véget ért a tatározás! Teljesen más benyomást keltenek most az alsó nagyterem, a fenti folyosók és a szobák. Minden üde és egyszerű újnak mutatkozik. A lassan 40 éves épület ezentúl is kibírja az elkövetkező cserkésznemzedékek „energiáját” is, hiszen tudja: arra építették fel, hogy a mozgékony, vidám ifjúsági programok helyet kapjanak falai közt. Az érdeklődő szülők is e változások tanúi lehetnek a szeptember 19-i nyitott délutánon. Kisebbségi javítások azért még hátravannak, de már a foglalkozások és tánceprókák felavatták a különböző munkaterületeket. Majd a cserkészorsók ismét szépre díszítik sarkaikat, és reméljük minél több ideig rendben is tartják őket, mert a cserkész nemcsak lélekben s testben, hanem minden téren tisztaság példája kell legyen!

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL
 (összeállítja Kádámé Bonta Anikó)
 Club Hungária - Pje. Juncal 4250, 1.em., Olivos - 4799-8437 Nyitva péntekenként 19 - 21 óráig

38 De la Roche, Mazo: A 101 éves asszony
 44 De la Roche, Mazo: Jalna lakói
 793 Ferber, Edna: Az úszó színház
 1280 Körmendi Ferenc: Tóparti muzsika (elbeszélések)
 1344 Bóka László: Zenekíséret
 1463 Dosztojevszkij: Bűn és bűnhődés
 2190 Gál György Sándor: Majális (Szinyei Merse Pál)
 2421 Deeping, Warwick: A ház és gazdája
 2829 Hawthorne, Nathaniel: A skarlát betű
 2893 Dickson, Carter: Tíz teácsésze
 3257 Gyulai Pál: Válogatott költeményei
 3260 Jókai Anna: A labda
 3384 Fűrj Lajos: Eső a Mato Grosson
 3793 Berto, Giuseppe: Vörös az ég
 4557 Kishont Ferenc: Hinta-palinta
 5065 Hernádi Tibor: 1956
 5131 Maugham, Somerset: A színes fátyol
 5133 Juba Ferenc: A magyar tengerészeti nagyjai
 5217 Gyurkó László: 1956
 5220 Irving, David: Felkelés (Magyarország 1956)
 5265 Gazda József: A tüz október 1956

En castellano
 S-111 Mercier-Barton-Sztáray-Schreiber-Pálóczi Horváth: La revolución popular húngara (1956)
 S-217 v. Harsányi, Zsolt: Rapsodia húngara: Liszt
 S-235 Ferrero Blanco, María Dolores: La revolución húngara de 1956 - El despertar democrático de Europa del Este
 S-251 La revolución húngara 50° aniversario. Su repercusión en la prensa argentina

Videokazetták:
 VK-001 1956. október 23: A lángoló Magyarország
 VK-125 Huszka Jenő: Lili bárónő (operett)
 VK-266 A miniszter félrelép, egy ágyban az ellenzékekkel (vígjáték)